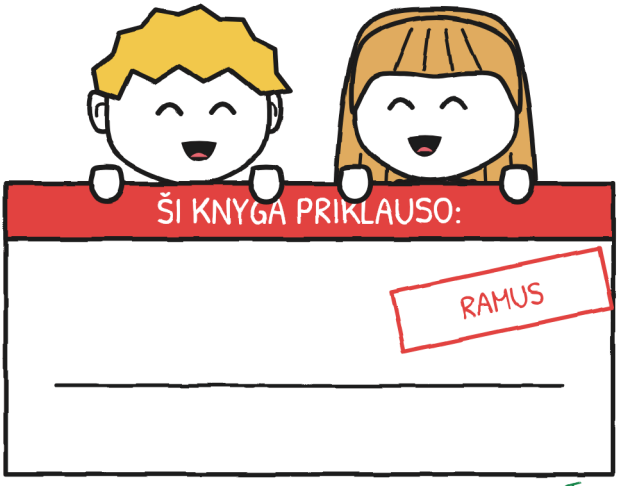

Ramus. Kol neatversi. –J.

Jei jį rasi, grąžink. Be siurprizų: jo savininkui.

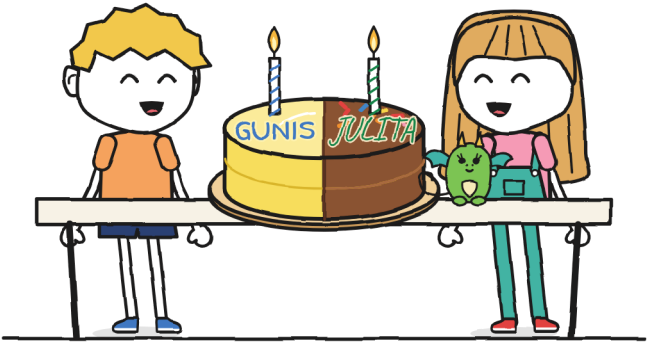
TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tikrų drakonų nėra, o siuntiniai neparskrenda atgal. Jei nori tikros šventės, žiūrėk paskutinį puslapį. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 5

Tortas dviem

LinguAula

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 5

Tortas dviem

Penktoji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“, „Neatidaryti prieš griaustinį“, „Grąžinkite siuntėjui, prašom“ ir „Ne čia, Trupinuke!“.

Tekstas ir iliustracijos: LinguAula

Lietuviškas leidimas: LinguAula

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

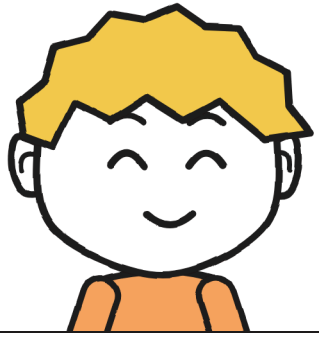
Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Šriftai: Andika, Patrick Hand, Caveat ir Courier Prime (SIL OFL licencija).

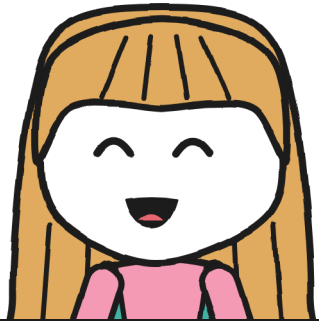
Skyrių užduotys: linguaula.com

Rašant šią knygą nė vienas tortas nenukentėjo. Perpjautas per pusę – taip. –J.

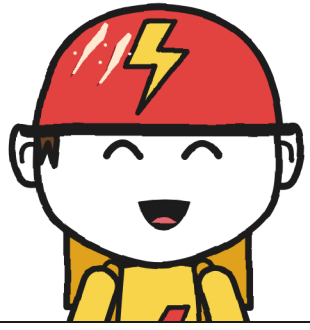
KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Tai jo sąsiuvinis. Mėgsta ramias popietes.

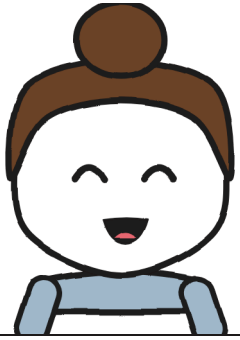
Julita. Rašo žaliai ir pasirašo J. Mėgsta šventes su muzika. Ir siurprizus.

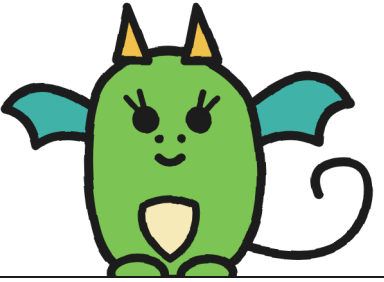
Tonis. Veža ŽAIBO siuntas – per dešimt minučių arba nemokamai. Apgaulių jis nepristato.

Mara. „Neįmanomų pristatymų“ savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

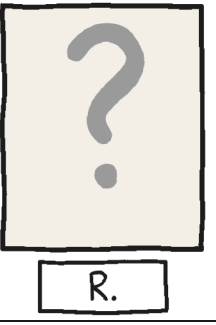
Elija. Rajono kepėja. Turi krosnį ir dvi rankas.

Trupinukė. Drakono mažylė. Gyvena pas Verą. Mėgsta žvakes. Per daug.

Siuntinys Nr. 5. Iš išorės – toks pat kaip visi. Etiketėje parašyta: SURINKTI TEN, KUR TELPA.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

SKYRIUS 1

Du kvietimai

Ketvirtas sąsiuvinis baigėsi miegančia šlepete, ir geresnės pabaigos sąsiuviniui sugalvoti negaliu. Penktasis – rožinis. Braškių rožinis, kaip tortų glaistas, su parduotuvės antspaudu kampe. Mara paliko jį ant prekystalio šeštadienio rytą, nieko nesakiusi, ir ėmė sustatinėti rašalo buteliukus į eilę, nors jiems to nereikėjo. Tai jos būdas nežiūrėti.

Pirmam puslapiui visą savaitę bandžiau žodžius. Antrajam sąsiuviniui parašiau OFICIALUS, trečiajam – SLAPTA, ketvirtajam – GALUTINAI. Turbūt turiu silpnybę žodžiams su spyna. Šįkart nieko ieškoti nereikėjo: žodis atėjo pats, kaip ateina tai, ko dienų dienas nori net nesuprasdamas.

Viršuje užrašiau PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 5 · Gunio, kaip ir derėjo. O žemiau, lėtai, ką tik pasmailintu pieštuku, vienintelį žodį:

RAMUS.

Be šauktuko. Ramus šauktukas būtų prieštara, o su prieštaromis aš atsargus.

Julita stovėjo kitoje prekystalio pusėje, palinkusi, galvą palenkusi kaip papūga, klausanti radijo. Sąsiuvinio neprašė. Jai nereikėjo: ji skaito aukštyn kojom tiek pat greitai kaip įprastai, tik drąsiau.

— Ramus, — pasakė ji, žodžiui, ne man.

Išsitraukė žalią flomasterį, kuris jau rašė blankiai, vienu pirštu patraukė sąsiuvinį prie savęs ir paliko man po žodžiu:

„Ramus“ rašo tas, kas nežino, kas jo laukia. –J.

Perskaičiau tris kartus, ieškodamas vietos, kur ji klysta. Neradau, ir tai nugąsdino mane mažiau, nei turėjo.

Tiems, kurie šį sąsiuvinį atsiverčia nematę kitų: parduotuvė vadinasi „Neįmanomi pristatymai“ ir priklauso Marai, kuri yra ragana, dėvi violetinę skrybėlę ir turi antspaudą, kuris, užspaustas ant popieriaus, išbarsto kibirkštis, kvepiančias užgesinta žvake. Kairėje lentynoje ji laiko grąžintuosius – siuntinius, kurių niekam nepavyko pristatyti, visus atsiųstus R. Jei gavėjas nepasirašo etiketės rašalu, kuris nenusitrina, auštant siuntinys parskrenda atgal į savo lentyną. Jų buvo dvidešimt. Julita ir aš pristatėme keturis: drakono kiaušinį, sėklas su kojomis, varpelį ir atvykimo rinkinį. Ant sienos žalia rašysena parašyta LIKO 16.

Vakar, penktadienį, 16 d., buvo mano gimtadienis. Šventžiau namie su mama: citrininis pyragas, du puodeliai, ir niekas nedainavo. Buvo puiku.

Dėl dainavimo reikia paaiškinti, nes mano namuose tai ne apsirikimas, o susitarimas. Mama buvo manęs paklaususi dieną prieš, laikydama rankoje duonos peilį: „Dainuoti ar ne?“ Pasakiau, kad ne. Ji linktelėjo kaip žmogus, pasirašantis sutartį, ir laikėsi žodžio. Pyragą supjaustė į keturias lygias dalis, dvi tada, dvi vėliau, ir ilgai girdėjosi tik šaukštelio skambtelėjimas į puodelį, šaldytuvas ir labai toli – autobusas. Geriausia popietės dalis buvo tai, kad girdėjosi autobusas.

Apie Julitos dovaną papasakosiu vėliau. Ji nusipelno savo vietos.

Kad gimtadienį tinkamai užsirašyčiau, tą vakarą išradau prietaisą. Tai ketvirtas mano karjeroje, po drebometro, raudonometro ir čiametro: ciferblatas su rodykle, kaip laikrodžio, ir penki padalos ženklai. Nulis – tyla. Vienas – šaukšteliai. Du – pokalbis. Trys – dainos. Keturi – trimitas. Pavadinau jį TRIUKŠMOMETRAS, „kiek triukšmo kelia šventė“, pastačiau rodyklę ties 1, o apačioje nupiešiau mažą puodelį, kuris buvo mano.

Julita atvertė puslapį neprašiusi leidimo, pažiūrėjo į ciferblatą, pažiūrėjo į puodelį ir parašė blankiu flomasteriu:

Gimtadienis su 1 nėra gimtadienis. Tai pavakariai. –J.

Ji uždarė flomasterį, atsirėmė alkūnėmis į prekystalį ir pasakė taip, tarsi skaitytų dienotvarkę:

— Trečiadienį, 21-ąją, yra mano gimtadienis. Ir mes pažadėjome švęsti kartu.

— Po 21-osios, — pasakiau aš.

— Šeštadienį, 24-ąją. Penktą valandą.

— Penktą valandą.

Abu tai užsirašėme. Aš – pieštuku, rožiniame sąsiuvinyje; ji – žaliai, savo mažoje knygelėje, kurią uždengė visa ranka, kaip uždengiamas egzaminas. Aš savo uždengiau alkūne. Gale Mara

užspaudė antspaudą ant popieriaus ir pasipylė kibirkštys su užgesintos žvakės kvapu, ir nė vienas iš mūsų nepakėlė galvos, nors kibirkštis juk galima užuosti. Susitarėme, kiekvienas savo prekystalio gale, pasisukę šonu ir pusiau nugara, du žmonės, rašantys tą pačią datą taip, lyg kiekvienas būtų jos šeimininkas.

Daugiau niekas nieko nesakė. Dabar man keista, kad du žmonės, ką tik susitarę, uždengia tai, ką rašo. Tada man atrodė, kad geriau rašosi, kai alkūnė savo vietoje.

Aš jau žinojau, kokia bus šventė. Julita – taip pat.

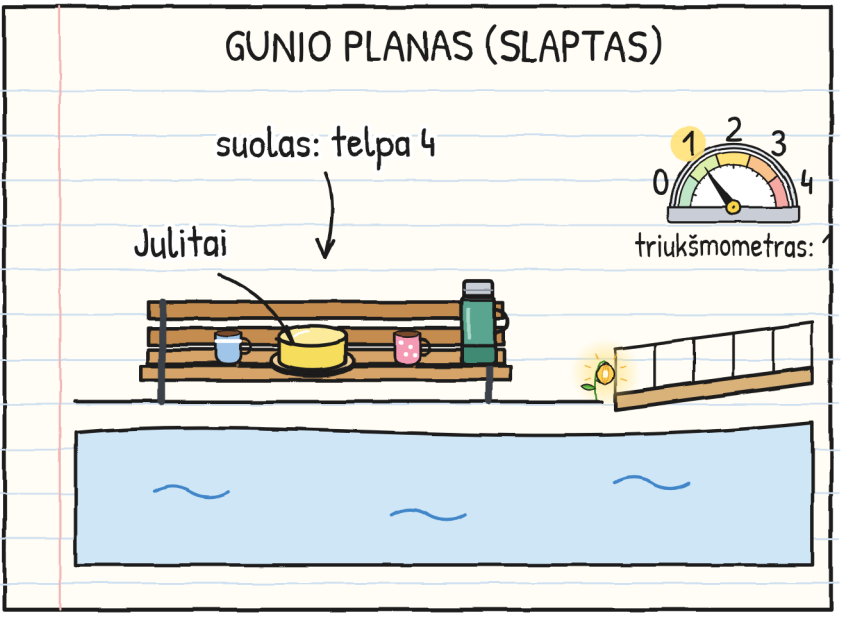
Štai ką aš žinojau.

Julitai reikia ramios popietės. Ji visada bėgioja, matuoja laiką ir klausinėja, o kai pagaliau sustoja, matyti iš pėdos, kuri vis dar eina kitur. Pavakariai ant liepto suolo, prie kanalo, be triukšmo, su termosu ir nedideliu tortu, jai išeitų į naudą. Pažįstu tą suolą. Jame yra atsilaisvinusi lentelė, kuri siūbuoja, jei atsisėdi pačiame krašte, ir tai vienintelis rajono suolas, nuo kurio nesimato nė vienos parduotuvės. Ten einu, kai man reikia, kad nieko nevyktų.

Tai būtų siurprizas. Jai nereikėtų nieko ruošti. Tik ateiti. Man atrodė, kad tai geriausia galima dovana: tokia, kuri nesukelia vargo.

Galėjau jos paklausti. Pagalvojau apie tai, stovėdamas prie prekystalio su pieštuku ore: „Julita, ar nenorėtum popietės be skubos?“ Bet klausimas turi atsakymą, o atsakymas gali būti „ne“. Planas neatsako: jis lieka popieriuje, ramus, laukia, ir tai geriausia, ką moka beveik viskas, ką aš nupiešiu.

Nupiešiau jį tą patį rytą, kitame lape: suolą, žibintėlį liepto papėdėje, tortą, du puodelius ir termosą. Pakeliui į parduotuvę buvau išmatavęs suolą. Telpa keturi. Viršuje užrašiau GUNIO PLANAS (SLAPTAS), kad neliktų abejonių, kieno tai paslaptis.

Julitos plano nesužinojau iki kito penktadienio. Kitą puslapį parašiau ne aš: ją parašė ji, vėliau, mano sąsiuvinyje, ir aš palikau ją ten, kur ji padėjo, tiesiai šalia savo. Tai ta vieta, kurioje jai ir derėjo būti.

Štai ką žinojau aš: Guniui reikia tikros šventės, su muzika, nors pats to nežino. Jei paklausiu, pasakys, kad ne. Todėl neklausiu. –J.

Vėliavėles ji piešė po vieną, su kantrybe, kurios aš iš jos nepažinojau.

Vidurdienį Tonis grįžo iš pristatymo. Paliko dviratį prie durų, įėjo nenusiėmęs šalmo ir atsisėdo ant savo dėžės, kur sėdi „kol kas“. Aš nuo ryto turėjau keturis mėlynus vokus, užrašytus pieštuku mano gražiausiu raštu, ranka atsirėmęs į kraštą, kad nesutepčiau, o Julita buvo gale ir ieškojo lipnių juostų stalčiuje. Apskaičiavau, kad turiu dešimt sekundžių.

— Imk. — Daviau jam keturis vokus. — Vienas tau. Kiti – Marai, Verai ir Florai. Tai siurprizas Julitai. Jai nesakyk.

— Siurprizą saugoti galiu, — pasakė Tonis.

Pasakė tokiu balsu, kuriuo sako „gavau“. Sukišo vokus į kuprinę, nė nepažvelgęs į juos, o aš pagalvojau: kokia laimė, kurjeris, kuris neskaito to, ką pristato.

Tai, kas nutiko po to, Tonis man papasakojo penktadienį, su valanda, nes ŽAIBE valanda yra pusė pasakojimo. Aš jau buvau nuėjęs pietauti, kai Julita priėjo prie jo dėžės su žalių vokų pluoštu, suveržtu guma. Jų buvo devyni. Tonis suskaičiavo juos du kartus.

— Vienas tau. Kiti – Marai, Verai, Florai, Elijai, don Antonio, Zojai, Brunui ir batų parduotuvės šeimininkei. Tai siurprizas Guniui. Jam nesakyk.

— Siurprizą saugoti galiu.

Tas pats sakinys su tuo pačiu veidu. Turbūt tuo kurjeris ir skiriasi nuo melagio: kurjeris nekeičia žinutės pagal tai, kas klausia. Šįkart, tiesa, jis atplėšė abu savo vokus, mėlyną ir žalią, vieną po kito, kaip tikrinamas važtaraštis. Juose parašyta tas pats: ŠEŠTADIENĮ, 24 D., PENKTĄ VALANDĄ. Po valandos ėjo vieta, ir čia kiekvienas rašė savo.

Jis tai papasakojo be būdvardžių. Taip jis būna malonus.

Po pietų nuėjau į Elijos kepyklą užsakyti torto. Kvepėjo drungna plutele ir kažkuo saldžiu, ko nesugebėjau įvardyti. Įėjęs, kai durų varpelis dar judėjo, išgirdau, kaip gale užsitrenkė virtuvės durys: trinktelėjimas, kokį padaro klubu. Man pasirodė, kad pamačiau žalio kombinezono gabalą.

Pamaniau, kad tai kitas kombinezonas. Žalių kombinezonų yra daug; spalva praktiška.

Tai buvo mano. Elija išvedė mane pro virtuvę. –J.

— Mažą citrininį tortą, — pasakiau Elijai. — Be jokių papuošimų. Šeštadienį, 24-ąją, penktą valandą, prie liepto suolo. Tai siurprizas Julitai.

Tai buvo antras kartas per dieną, kai sakiau tą frazę, ir ji jau skambėjo kaip šūkis.

Elija užrašė tai ant lapo savo apvalia rašysena ir smeigtuku prisegė prie kamštinės užsakymų lentos. Ten jau buvo kitas lapas, apverstas.

— Šeštadienį, 24-ąją, penktą valandą? Tuo metu aš jau turiu kitą tortą. Kitai vietai.

— Kieno?

— Tai paslaptis. Kaip ir tavo.

Atsistojau ant pirštų galų, kaip darau, kai noriu pamatyti tai, kas man nepriklauso, o tai man dar niekada nepadėjo. Pamaniau, kad tai kito žmogaus. Spalį gimtadienį švenčia daug žmonių. Pamaniau tai tyliai, kad išgirsčiau, kaip skamba, ir skambėjo gerai: mėnuo turi trisdešimt vieną dieną, o rajonas didelis.

— Paslaptį išsaugosiu, — pasakė Elija, valydamasi rankas į prijuostę. — Ir kito žmogaus paslaptį taip pat. Bet aš turiu vieną krosnį ir dvi rankas. Šeštadienį penktą valandą abi rankos eis į vieną vietą.

— O kitas tortas?

— Tai turėsite nuspręsti jūs, kurie juos užsakėte. Aš kepu tortus. Švenčių – ne.

Užsirašiau: „Elija: viena krosnis, dvi rankos, viena vieta“. Skaičius supratau puikiai. „Užsakėte“ praleidau pro ausis, kaip praleidžiamas autobusas, kuris nevažiuoja į tavo rajoną.

Man Elija tai pasakė kitą dieną. Aš irgi nesupratau to „užsakėte“. –J.

Kai grįžau į parduotuvę, Tonis buvo ištuštinęs kuprinę ant prekystalio ir rūšiavo vokus pagal spalvas: žalius į vieną pusę, mėlynus į kitą, taip atidžiai, kaip rūšiuojama tai, ką ruošiamasi išnešioti. Baigęs, suskaičiavo juos iš naujo. Paskui dar kartą.

— Guni, ar tu su Julita kalbėjai apie šventę?

— Ne. Tai siurprizas.

— Aišku, — pasakė Tonis. — ŽAIBE siuntinys su dviem adresais iš parduotuvės neišeina.

— Su kokiais dviem adresais?

— To negaliu pasakyti. Manęs paprašė.

ŽAIBAS turi taisyklių viskam, ir kiekvieną kartą, kai Tonis kurią nors paminėja, aš ją priimu, net jei ji man nauja. Ši buvo nauja. Užsirašiau jos nesuprasdamas, plano lapo kampe, kur telpa tai, kas niekur kitur netinka.

Tonis pasidėjo po vieną kvietimą kiekvienos spalvos į kuprinės kišenę.

— Šie du mano, — pasakė jis. — Kitus – pirmadienį.

Tada Mara, kuri pasiekia visas lentynas be kopėčių vien savo valdingumu, šįkart turėjo užlipti ant mėlynos taburetės, kad abiem rankomis nuleistų iš viršutinės lentynos Nr. 5 dėžę: tokią pat kaip visos lentynoje, nei didesnę, nei mažesnę. Viduje kažkas medinio padarė krak. Lentynoje liko švari tuščia vieta, įprasto dydžio, kuri prisidėjo prie keturių tuščių vietų; plakatas ant sienos vis dar rodė LIKO 16.

— Elija ateina penktą valandą, — pasakė Mara. — Pagaliau.

Du vokai vienoje kišenėje. Nei vienas nieko nežinojo apie kitą. Vokai, turiu omenyje. –J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Ši knyga yra šešių dydžių, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L pasakoja istoriją puslapis po puslapio, su tais pačiais piešiniais ir vis daugiau niuansų. XL – tai romanas: ta pati istorija, kurioje yra vietos viskam, ką Gunis galvoja, bet nepasako.

BEKM lygiai yra apytiksliai: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Kiekvienas savo dydžio. Tas pats tortas. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Skyrių užduotys: linguaula.com (su L dydžio užduotimis)